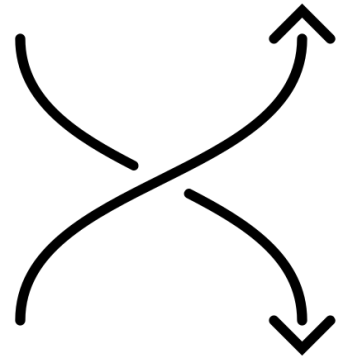

Verbs amb preposició (III): canvi i elisió de preposicions

Per acabar la sèrie de notes de llengua dedicades al complement verbal de règim preposicional, en aquesta nota parlem sobre el canvi i l'elisió de les preposicions que introdueixen aquests complements.

Recordem que el complement de règim apareix amb verbs preposicionals, és a dir, verbs que requereixen un complement introduït per una preposició per acabar de tenir significat. I és el mateix verb el que marca la preposició.

Korneel De Feyter / Noun Project

Canvi de preposicions

En registres formals, quan darrere de la preposició que introdueix el complement de règim hi ha un infinitiu, substituïm les preposicions *en* i *amb* per *a* o *de*.

S'ha de concentrar **a resoldre** el problema.

T'han amenaçat **d'acomiadar-te**?

Comparem aquestes frases amb les següents, on la preposició no introdueix un infinitiu, sinó un nom.

S'ha de concentrar **en la resolució** del problema.

T'ha amenaçat **amb l'acomiadament**?

La preposició *amb* es manté amb verbs com *tenir relació* o *tenir a veure*.

Parlar molt en públic no **té relació amb** dominar l'oratória.

Parlar molt en públic no **té res a veure amb** dominar l'oratória.

Amb les expressions *haver-n'hi prou* i *tenir-ne prou* podem utilitzar tant la preposició *amb* com la preposició *de*.

No **n'hi ha prou amb** esforçar-s'hi, cal fer-ho bé.

No **n'hi ha prou d'**esforçar-s'hi, cal fer-ho bé.

Quan s'introdueixen oracions temporals, es manté la preposició *en* davant de l'infinitiu.

En acabar l'acte el públic va abandonar la sala ordenadament.
La reunió va començar **en arribar** els assistents.

En aquestes oracions la preposició *en* es podria substituir per *en el moment de* («En el moment d'acabar l'acte») o *quan* + verb («quan van arribar els assistents»).

Elisió de preposicions

En registres formals, les preposicions *a*, *de*, *en* i *amb* s'elideixen davant la conjunció *que*.

Estaven d'acord **amb que** calia aprovar-ho per unanimitat.

Estaven d'acord **que** calia aprovar-ho per unanimitat.

Confiaa **en que** superaria la prova.

Confiaa **que** superaria la prova.

Aquesta elisió pot donar lloc a construccions forçades o ambigües. En aquests casos, podem buscar altres redactats.

a) Intercalar-hi algun element (*el fet*, *la idea*, *la possibilitat*, etc.)

La solució proposada consisteix **que** els voluntaris s'organitzin en grups de cinc.

La solució proposada consisteix **en el fet que** els voluntaris s'organitzin en grups de cinc.

Insisteix **que** tothom és igual davant la llei.

Insisteix **en la idea que** tothom és igual davant la llei.

b) Amb un infinitiu

Volem contribuir **que** els tràmits siguin els mínims.

Volem contribuir **a aconseguir que** els tràmits siguin els mínims.

Els residents d'altres països no renunciïn **que** puguïn votar.

Els residents d'altres països no renunciïn **a poder** votar.

c) Amb altres construccions

El document adverteix la gent **que** no consumeixi begudes ensucrades

El document adverteix la gent **perquè** no consumeixi begudes ensucrades

Aquestes actuacions han contribuït **que** el territori estigui cohesionat.

Aquestes actuacions han contribuït **a la cohesió** del territori.

En un context d'elisió de les preposicions *a*, *de*, *en* i *amb* podem pensar que es poden mantenir les preposicions si accentuem la conjunció *que* (*què*). I això és un error greu: no podem fer passar un relatiu o pronom interrogatiu (*què*) per una conjunció (*que*).

Volem contribuir a **que** els tràmits siguin els mínims.

Volem contribuir a **què** els tràmits siguin els mínims.

La confiança en **que** aprovaria era excessiva.

La confiança en **què** aprovaria era excessiva.

La conjunció *que* mai porta accent, mentre sí que en porten el pronom relatiu i el pronom interrogatiu (*què*):

Els objectius a **què** volem contribuir. (*pronom relatiu*)

En **què** tenia confiança? (*pronom interrogatiu*)